

POWIKŁANY (3) *part praet pass pf*

o prawdopodobnie jasne (*tak w po-*); a jasne.

sg m [N powikłany.] ◇ A powikłany (1). ◇ pl N subst powikłan(e) (1). ◇ I m powikłanymi (1).

Sł stp brak, Cn s.v. powikłano się co; rosplatom węzeł albo co powikłanego, Linde brak.

1. *Poplątany; perplexus PolAnt; complexus, complicatus, implexus, implicatus, involutus, nexus, perplicatus, plicatus Cn (2)*: Pręthko ruřza [*Behemot*] ogonem swoim który ieřt ták wielki iáko cedrowe drzewo/ á żyły członku iego łá powikłáne. *BibRadz Iob 40/12.*

[*W połączeniu szeregowym: iż w tey Antykryřtowej głowie [...] wiele ieřt plugáwych á obrzydłych niedořtátkow/ [...] á dziwnie ty wlofy łá dziś pomiechráne/ powikłáne y řpilřnione na niey KrowObraz E4.*]

Szereg: »zwiniony i powikłany« (1): A gdy niewod zápuřćili w przerębli/ [...] drugim ciągnieniem nic/ tylko niewod zwiniony y powikłány [*wyulekli*] *StryjKron 351.*

[*Przen: áno bába řtára/ [...] Grzbiet gárbáty/ á ięzyk práwie powikłány. Zębá práwie żadnego w gębie nie było/ Od řtárořći iák węzeł bábfko fie řkurczyło. ZbylPRozm D4.*]

2. *Który popadł w sprzeczności, pogubił się w czymś [czym] (1)* :

[*Wyrażenie: »myślá powikłany« = w którym kłębią się sprzeczne, niespokojne myřli: Názáiutrz zbroiwřzy co/ w łeb fie częřto řkrobieř/ Nie iem/ nie řpięř/ trwożę fie/ duřo głowá robię. A ieřlim teř weń [w tego, kto krzyknie] řtrzelił iáko w pień drzewiány/ Dopierożem dopiro/ myřłá powikłány. ZbylPRozm D3v.*]

Szereg: »powikłany i niezgodny« (1): Trudno mu [*księdu Powodowskiemu*] tedy wierzyć/ y nie przyřtoyno. Choćiař tedy piřmá ř. vřywa/ dobrzego vřywáć/ řzczerze y prawdźiwie nie moře [...]. Z drugiey/ iż przywiodřzy kędy ktore řwiádectwo řłowá Bořego/ tedy go ludźmi podpiera: á iefzcze pomárłymi: á wielá błędow zá żywotá powikłánymi y niezgodnymi. *CzechEp 139.*

Synonimy: 1. spleciony, zgmátwany, zwiniony; 2. pogmatwany, pomieszany, powiszowany.

Cf POWICHŁAĆ, UWIKŁANY, ZAWIKŁANY, ZWIKŁANY